

Det er i og for sig bedrøveligt, at en Sag under sin Gang gennem Rigsdagen kan tage en saadan Vending. Men sket er jo sket, og ligesom Partierne i Fællesskab maaske mere eller mindre frivilligt har bidraget hertil, maa de ogsaa nu i Fællesskab tage Skaden. Mit Parti, der sluttede sig til det oprindelige Lovforslag, altsaa til Lovforslaget, saaledes som det forelaa, endnu før det var kommet ind under Synspunktet at være en Forbudslov, fandt, da der paa den af den daværende Regering givne Anledning rejstes Strid om Kvinders Adgang til Præstestillinger, at det kunde være lige saa berettiget at undtage Kvinderne fra Adgang til Præstestillingerne som til de militære Stillinger; og dette maa der ogsaa siges at være noget i. Jeg og flere i mit Parti stemte alligevel for Lovforslaget i dets oprindelige Skikkelse, fordi vi ønskede det vedtaget med de færrest mulige Begrænsninger, ja, vi ønskede det i Virkeligheden vedtaget uden nogen som helst Begrænsning. Vi kunde nemlig ikke se anderledes paa det, end at naar man tør betro det til Livet selv at afgøre, hvilke Tjenestestillinger og Hverv Kvinderne egner sig til indenfor saa vigtige Omraader for Statens Tilværelse som f. Eks. vort Retsvæsen, vort Skolevæsen, Jernbaneetaten o. s. v., er det ikke let at se, hvorfor Livet ikke ogsaa skulde kunne afgøre, hvilke Stillinger indenfor Militæretaten og indenfor Folkekirken Kvinder skal have Adgang til.

I alt det, der er sagt herom og da navnlig sagt mod Kvinders Adgang til Præstestillinger, vil man ogsaa forgæves søge efter en eneste ordentlig Begrundelse. Thi de mange Indvendinger, der er fremførte mod kvindelige Præster, er maaske sande og rigtige set ud fra Livets Opfattelse og navnlig ud fra Menighedslivets Opfattelse deraf, men ikke ud fra Statens. Staten maa vel endogsaa erklære sig ganske ude af Stand til at dømme herom. Staten kan meget vel danne sig en Mening om, hvorvidt Kvinder vil egne sig til f. Eks. at være Lokomotivførere, men den vil ingen Forudsætninger have for at dømme om, hvorvidt Kvinder vil egne sig til at overtage en Præste- og Sjølesørgergerning i den danske Folkekirke. Paa dette Omraade staar Staten ganske blank

for Forudsætninger. Naar derfor det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen har fremsat den Paastand, at det foreliggende Lovforslag uden et Forbehold med Hensyn til Kvinders Adgang til Præstegerningen er et Overgreb overfor Folkekirken, en Indblanding i Kirkens indre Liv, som Staten ikke maa gøre sig skyldig i, er det i Virkeligheden at vende Forholdet ganske paa Hovedet, i alt Fald kan man med samme Ret, ja, med endnu større Ret, vende Forholdet om og hævde, at Lovforslaget, vedtaget med det ærede Medlems Forbehold, bliver et mindst lige saa groft Overgreb mod Kirken og Menighedslivet i denne, idet man ved dette Forbehold vil lægge en Afgørelse over i Statens Haand, om hvilken Folkekirken og Menighedslivet i denne med Rette kan sige, at Staten ingen Forudsætninger har for at kunne træffe Afgørelsen. Det ærede Medlems Holdning i denne Sag viser da ogsaa, hvor ringe Tillid han i Virkeligheden nærer til Menighedslivet indenfor Folkekirken og til, at det ogsaa paa dette Omraade selv bedst kan træffe Afgørelsen. Viser nemlig de mange Indvendinger mod kvindelige Præster sig under Livets Gang at være sande og rigtige, er der for mig ikke Spor af Tvivl om, at Livets Praksis nok skal holde Kvinderne borte fra Præstegerningen. Men hvis det skulde vise sig under Livets Gang, at disse mange Indvendinger ikke er sande og rigtige — og den Mulighed er ikke udelukket —, saa tror jeg, at baade Folkekirken og Menighedslivet i denne vil være grumme daarlig tjente med, at Staten paa Forhaand stiller sig imod Kvinders Adgang til Præstestillinger.

Fra mit Partis Side blev der da ogsaa i sin Tid stillet Forslag om at give Kvinderne Adgang til Folkekirkens Præstestillinger med Undtagelse af de Stillinger, hvortil Menighederne ikke har Indstillingsret. Det kunde mine Meningsfæller og jeg være gaaet med til, thi hvor Menighederne ikke har Indstillingsret, kan det med Rette siges, at Menighedslivet er udelukket fra at give sin Opfattelse af Spørgsmaalet til Kende. Men heller ikke det lod sig gennemføre, og ud fra disse Erfaringer forstaar jeg meget godt, at den nuværende højtærede Statsminister har ment, at han, hvis han vilde